

HET SCHUURT

Sylvia Visser

Sylvia Visser

HET SCHUURT

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018
Copyright © Sylvia Visser

Schilderij cover © Rianne Taal
Profielfoto cover © Dennisart fotografie
Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Ambilicious, uitgever van verhalen

Copyright © 2018 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551- 45-0; NUR 303
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

HET SCHUURT

voor *Fred*

In zijn gekte

Hoe kan ik nou opgelucht zijn dat hij er niet meer is? Alsof ik niet van hem hou. We zijn al jarenlang samen. Eerst verkering en nu zeven jaar getrouwd. Hoogte- en dieptepunten beleefden we samen. Natuurlijk hou ik van hem. Hij is de man van mijn leven.

Maar de laatste maanden was het anders. Was hij anders. Hij had steeds van die rare verhalen. Zo vertelde hij me een keer dat hij al wist wat er op tv gezegd zou worden. Nog voordat het gezegd was. Ja, hoe moet je daar nou op reageren? Ik vroeg hem maar hoe dat dan kon. Heel geheimzinnig deed hij toen. Ik moest dicht bij hem komen zitten. In mijn oor fluisterde hij dat hij bepaalde wat er gezegd werd op televisie. Met zijn geestkracht dwong hij de mensen te zeggen wat hij wilde.

Ze hebben gelijk daar. Er lopen er meer rond hierbuiten dan daarbinnen. Lange tijd was hij een van hen hierbuiten. Ik daardoor trouwens ook. Deze gek is blij dat ze nu even wat ademruimte heeft. Ik vond het natuurlijk wel vreselijk om te zien hoe ze hem ons huis uitdroegen. Met vier man. Hij verzette zich waar hij kon. Uiteindelijk hebben ze hem zelfs platgespoten. Zonder dat, had hij de ambulancebroeders en het huis kort en klein geslagen. Het brak mijn hart.

Nu zit hij al weken in het psychiatrisch ziekenhuis, hij noemt het zelf het gekkenhuis. Ik vind het heel moeilijk

daar bij hem op bezoek te gaan. Het kost natuurlijk altijd veel energie om in het ziekenhuis bij je partner op bezoek te gaan. Maar dan is het meer omdat je uit je dagelijks ritme wordt gehaald. En omdat het je verdriet doet natuurlijk. Dat geldt nu ook allemaal. Maar daar? Alle rare mensen die je daar ziet. En om dan vast te moeten stellen dat je eigen man een van hen is.

Hij is zichzelf niet meer. Al heel lang niet. Eerst die vreemde acties. Die vaak nog gevaarlijk waren ook. Een tijd terug stonden alle ramen en deuren open toen ik thuiskwam. Midden in de winter. En dat niet alleen. Het gas stond ook helemaal open. Ik hoorde het stromen, ik schrok me rot. De hele boel had wel de lucht in kunnen vliegen. 'Alles moet weg!' riep hij boos naar me toen ik de boel afsloot.

Verwilderd keek hij uit zijn ogen. Voor de eerste keer in mijn leven was ik bang voor hem. Ik wist me geen raad. Misschien had ik toen al de politie of een ambulance moeten bellen. Maar ik kon het niet. Ik liet mijn eigen man toch niet opsluiten. Liet. Want uiteindelijk deed ik het wel. Nu ben ik niet meer bang voor hem, maar ik herken hem ook niet meer. Hij loopt rond als een zombie. Volgepompt met medicijnen.

Voor ik zover was hem op te laten nemen, gingen winter, lente en zomer voorbij. Iedereen waarschuwde me. 'Dit is niet normaal hoe hij zich gedraagt.'

'Stuur hem eens naar een dokter.'

Dat heb ik hem wel gevraagd, maar hij wilde niet. Hij is een volwassen man, ik kan hem niet dwingen.

Na die actie met het gas, liet het me niet meer los. Ik

vertrouwde hem niet meer met de kinderen. Niet dat ik denk dat hij ze bewust iets aan zou doen, maar in zijn gekte was alles denkbaar. Vandaag of morgen zou hij het hele huis laten ontploffen. Met de kinderen erbij.

Ik besloot zelf naar de huisarts te gaan. Ik wilde praten met iemand die met een professioneel oog naar de situatie keek. Steeds was ik sterk geweest, maar ik zat nog niet in de spreekkamer of ik brak. De tranen stroomden over mijn wangen en minutenlang kreeg ik geen woord over mijn lippen. De dokter gaf me tissues en een glas water.

Met horten en stoten vertelde ik haar daarna het hele verhaal.

'Je hebt niet twee, maar drie kinderen,' zei ze.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Ik voelde me beledigd. Later realiseerde ik me dat ze gelijk had. Hij was geen volwaardige partner meer. Ik kon niet op hem terugvallen. Ook hem moest ik verzorgen.

Een gure wind joeg de herfstbladeren om ons huis toen ik een telefoontje van de politie kreeg. Of ik de hond op kon halen. Ze hadden mijn man aangetroffen op de snelweg. Wandelend met de hond. Godzijdank hadden zij hem meegenomen. Het had ook heel anders af kunnen lopen. Ik ging naar het bureau en daar zat hij in een cel. Met open deur, dat dan wel. Ik nam de hond mee en een ambulance mijn man. Hij was een gevaar voor zichzelf en zijn omgeving. Gek genoeg werd hij niet gedwongen opgenomen. Na een paar dagen stapte hij voor ons huis uit een taxi.

'Ze hadden geen witbrood daar.'

Er zat niets anders op dan afwachten tot de boel verder escaleerde. Het duurde niet lang voor dat moment kwam. Ik had de kinderen van school gehaald. Buiten hoorde ik het kabaal al. Een vreemd soort kalmte kwam over me. Ik was rustig, helder, vastbesloten. Ik bracht de kinderen naar de burens en belde 112. De rest is geschiedenis.

Resusaapje

Dit gebeurt ook nooit. Meestal zit hij nog uren beneden. Of hij is überhaupt niet thuis. Zij ligt dan in het grote bed, helemaal alleen. Niemand om lekker tegenaan te kruipen. Niemand om mee te knuffelen, te vrijen. Niemand. Het lijkt wel of hij haar ontwijkt. Alsof hij niet wil dat ze dicht bij hem komt. Zo had ze haar huwelijk nooit voor zich gezien. Ze dacht dat een man altijd wou vrijen en dat de vrouw hem moest afremmen. Ze dacht dat haar man haar elk moment zou kunnen bespringen. Er waren tijden dat hij niet van haar af kon blijven en ieder vrij moment samen wilde doorbrengen in bed. Tegenwoordig draagt ze zelfs een pyjama.

Er gaapt weliswaar een groot gat tussen hen in het lits-jumeaux, maar hij is er. Het liefst zou ze zich heerlijk in zijn armen vleien. De bescherming van zijn sterke lijf voelen. Ze kan naar hem toe schuiven en hem verleiden. Met het risico dat hij haar weer afwijst. De zoveelste deuk in haar zelfvertrouwen. Ze weet niet of ze dat nog eens kan verdragen. Geen intimiteit, geen seks is misschien beter dan elke keer afgewezen worden.

Stoïcijns kijkt hij naar de tv. Hij heeft meer interesse in dat ding dan in haar. Ze heeft de halve nacht wakker gelegen. Ze voelt zich eenzaam en alleen. Ze mist hem, terwijl hij er wel is. Ze besluit het toch maar weer eens ter sprake te brengen. Voor de zoveelste keer.

‘Even over gisteravond. Waarom wijs je me af?’

‘Doe ik dat? Was me er niet bewust van.’

Haar spieren spannen zich aan. Klootzak. Een beetje de volmaakte onschuld uithangen.

'Ja. Kom op, zeg. Je gaat aan de andere kant van het bed liggen. Je draait je rug naar me toe. Je reageert niet als ik je aanraak of kusjes geef. Je duwt me zelfs weg als ik mijn hand in je kruis leg.'

'Ik was moe.' Hij zapt naar de volgende zender.

'Dat zal best, maar jij neemt nooit het initiatief. Ook niet als je wel fit bent.'

'Ik heb de behoefte gewoon niet.'

Haar ogen worden groot. 'Maar ik wel!'

'Daar kan ik niks aan veranderen.'

Wat een egoïst is het. Alsof het alleen maar om zijn lusten draait.

'Er is laatst een man veroordeeld in een of ander land, omdat hij zijn huwelijkse plichten niet vervulde.'

'Ja...'

Meer komt er niet uit. Valt het kwartje nou nog steeds niet? Hij mag ook wel wat doen om haar gelukkig te maken. En zo afstotelijk is ze toch niet.

'Vind je me niet aantrekkelijk meer?' vraagt ze.

'Jawel.'

'Waarom merk ik dat dan niet? Ik voel het niet.'

Heel even gaan zijn ogen naar haar. Het mag een wonder heten.

'Ik weet het niet.' Hij haalt zijn schouders op.

Ze zucht.